

A. VOLLMAR

Uden Hænder.

Under disse lange Smertens Dage har jeg maattet spørge: Hvorledes kan det være? Og Adolf har givet mig Svaret med sin Mund og med sit Liv: „Som et Guds Barn fortrøster jeg mig til ham og søger at leve efter hans Villie.“ Kære Forældre! Han har det, jeg har manglet. Fordi jeg aldrig tænkte paa, at jeg var skyldig at adlyde Gud, har jeg heller aldrig lært at lyde eder. Jeg har troet mig højt hævet over de ti Bud og har efter min Skolegang helt glemt dem; jeg har aldrig tænkt paa at gøre dem til mit Livs Regel og Rettesnor, ellers vilde jeg ogsaa have forsøgt at opfylde det fjerde: At ære mine Forældre og gøre efter deres Villie. Nu har jeg set paa Adolf, hvorledes man skal være. Hans Moder er med alle sine gode Egenskaber ogsaa haard, underlig og forsagt. Hun forlanger ofte Ting af Adolf, som han ikke kan udføre, og gør saaledes hans tunge Lod endnu pinligere for ham. Men han er altid sig selv lig i Kærlighed, Omsorg og Ærbødighed for sin Moder. Da jeg engang spurgte ham, hvorledes han kunde være saaledes, da han dog var meget klogere og bedre end hun, undgik han at svare mig direkte og sagde kun siden: „Gud har befalet mig at holde hans Bud, og hans Bud er ikke svære.“

Det er den rette Gudsfrugt, kære Forældre, og med den har jeg lært ogsaa meget andet.

Da jeg nu laa der uden Arbejde, begyndte jeg at tegne, først for at undervise Adolf, han har saa godt som ingen Undervisning faaet; han vilde gerne lære at tegne efter Naturen, og det var nødvendigt, hvis han skulde sælge sine Billeder. Det var ikke lykkedes for ham selv. Det skæbels Menneske var ved at fortvivle, og jeg blev ham en Hjælper i Nøden. Men da nu Lægen saa mine Tegninger, foreslog han mig at gøre et Udkast til et Mønster for en Fabrik her; han tog den Herre med sig herhen, som har med dette at gøre, og denne gav mig flere Bestillinger. Paa den Maade har jeg haft en lille Fortjeneste, og jeg haaber, at jeg senere kan blive ansat som Tegner ved Fabrikken.

Saaledes har Gud hjulpet mig baade timeligt og aandeligt gennem denne Krøbling, som hans Forældre saa ofte har ønsket Døden — det har hans Moder fortalt mig — og jeg bestræber mig for at blive blot halvt saa nyttig i Verden, som han er. Men hvis jeg skal begynde et nyt Liv, er eders Tilgivelse det vigtigste for mig, næst efter Guds Velsignelse. Derfor beder jeg: Skriv et Ord, at I tilgiver

eders hengivne Søn
Gustav.

Det var dette Brev, som Købmand Thiele og hans Hustru fik fra deres Søn efter saa lang Tids Føvsched.

„Hvilken Trøst, hvilken Opmuntring var der ikke i hver Linie. Vel var det gaaet daarligh med Gustavs Ben, men ofte havde de ventet noget meget værre. Nu var Glæden større end Sorgen. Den fortabte Søn var funden.“

Længe sad Forældrene tavse. — Fru Thiele fandt først Ord:

„Far, er der langt dertil?“

„Temmelig langt, men det gaar nok.“

Hun ser paa sin Mand, der nikker til hende, og de forstaaer hinanden. Nu henter han en Jernbaneliste og ser efter Forbindelsen. „I Dag er det den 20. December, jeg skal bruge to Dage til at ordne mine Forretninger. Naar vi rejser den 23. kan vi overnatte i Munchen, rejse videre den følgende Morgen og Kl. 2 være ved dette Badsted. Derfra maa vi vel kunne faa en Kane eller Vogn, saa vi kan være hos ham inden Aften. Dette skal være vor Julegave. Men til de hæderlige Wendelins maa vi købe en hel Del — vi har jo sparet en Del sammen — og til Lægen tager jeg en Kasse ekstra fine Cigaretter med. Ak, Mor, men han er jo dog Krøbling!“

Begge grad. „Men han er jo ung endnu, og maaske kan han blive helt ras.“

„Vi vil haabe det bedste.“

„Og du ser, hvilken Velsignelse en Krøbling kan være til. — Hvor jeg glæder mig til at se denne Yngling — denne Adolf!“

V.

Hvor koldt blæser ikke Vinden i Dag! Hvor dyb Sne bedækker ikke Marken! Det er den 24. December 1887. Toget brusser frem i Dag som alle andre Dage. Nu holder det ved Endestationen — herfra gaar det ikke længere ind i Bjergene; den, som vil længere, maa søge sig en anden Hest, Jernhesten iler tilbage. Kun faa Rejsende stiger ud, Folk fra de nærmeste Egne, dog nej, det gamle Par derhenne hører ikke til i Nabolaget — de spørger Stationsforstanderen efter Postvognen. De gaar hen til den, og snart sidder de i en Kane, forspændt med to Heste, der skal føre Hr. og Fru Thiele hen til det Sted, deres Hjerte længes efter.

„Det er godt, at De er kommen netop nu,“ sagde Postmesteren. „Senere i Dag vilde det være bleven for mørkt, og desuden vilde jeg have været nødt til at sende Bud til „Elendigheden“, da der er kommen et Brev, som ikke kan vente.“

De fremmede sætter sig i Slæden, Kusken svøber omsorgsfuldt varme Tæpper om deres Fødder. Da faar de Øje paa en stor Kage, en rigtig Kæmpekage. „Skal vi ikke købe den?“ raabte Fru Thiele, og da Svaret var bejaende, trækker hun med

stort Besvær sin Pung frem og betaler. Kagen pakkes ind og lægges paa Bagsædet. — Hestene sættes i Gang, Bjælderne klinger muntert, og fremad gaar det ad den hvide Vej.

„Du er dig selv lig,“ siger Hr. Thiele, „du tænker altid paa Mad og Drikke. Vi rejser til vor syge Søn, der var tabt og som død for os, og saa køber du Kage.“

Leende ser Fruen paa sin Mand. „Gustav holder meget af Kage, og tank ogsaa paa de seks Børn. De faar ikke noget Juletræ; jeg hørte i Toget, at det ikke var Skik her. Det er da godt, at vi har Honningkagen, Æbler og andre Smaating — det er jo Jul i Dag.“

„Du kunde heller ikke faa Kufferten stor nok,“ sagde Manden leende.

„Som om du ikke havde, hvem ved hvor meget i den,“ svarede Fruen.

Det var et muntert Ordskifte mellem de to gamle. Og alligevel bankede deres Hjerter af Angst over den syge Søn, og hvor mange Forhaabninger havde de ikke maattet skrinlægge før. Vidste de mon allerede, hvorfor dette var sket?

I Wendelins lille Stue gik det i Dag helt mærkeligt til. Gustav havde fortalt Adolf og Børnene saa meget om, hvorledes man fejrede Julen i hans Hjemstavn, de havde henrykt hørt efter, og de ønskede i det ydre at fejre Julen som i hans Hjem. Kristusbarnet selv var jo Festens Midtpunkt, man elskede det, og hvor mange Bønner var ikke i denne Adventstid stegne op fra Barneleber, hvor mange Juleange havde man ikke sunget? Medens Gustav fortalte om de ydre Festegegn, fortalte Adolf paa sin stille, jævne Maade det evigt skønne Juleevangelium og forsøgte at vise alle hen til denne store, ene Sandhed, at saaledes elskede Gud Verden og os alle, at han sendte os sin enbaarne Søn, Børnene lyttede andægtigt, Gustav laa ofte grundende, og Mor Wendelin kunde ikke udsige, hvor lykkelig hun var. Alt omkring dem aandede Fred. Gustav sendte nu Børnene til Skovens for at hente Stene, Bark, Mos og Grankviste; paa en Hylde ved Siden af ham byggedes en lille Krybbe med det skønneste Landskab udenom, med Vand og Lys, kun det vigtigste — Figurene — manglende. Men den gode Læge vidste Raad herfor, og en Dag trak han frem af sin Taske en Pakke, der indeholdt flere Hyrder, Josef, Maria, Kristusbarnet; Økser og Æsler var der ogsaa. Disse Figurer viste Gustav ikke til nogen; da Krybben stod ved Siden af hans Seng, vilde han først stille dem op, naar Træet blev tændt. Træet! Ja, Gustav havde formaaret de ældre Børn til at hente et lille Grantræ fra Skoven — de stod jo der i Hundrevis rede til Brug — havde pyntet det med broget Papir, Nødder og Lys — o, hvilken herlig Juleaften vilde det ikke blive! Adolf var opfyldt af stille Glæde, hos Børnene kom den mere højlydt frem. Først Klokkeren halvsv skulde Gaverne uddeles. Klokkeren fem var der Juleaftensgudstjeneste, og alle, som kunde gaa, gik af Sted om halv Time for — saa langt havde de til Kirke. Gustav var alene hjemme. Det blev mørkt, men han vilde ikke tænde Lyset, som man omhyggeligt havde sat hen til ham. Han tænkte over sit Liv. Her laa han nu langt borte fra sine Forældre, et uselt, i bedste Fald helt Menneke, hvis stolte Planer om at blive noget stort var tilintetgjorte, nu maatte han nøjes med at tegne Fabriksmønstre. Her laa han, til hvem hans Forældre engang havde knyttet saa store Forhaabninger, men som i Stedet for Glæde gav dem Sorger. Her laa han og kunde ikke gaa til dem og bede om deres Kærlighed paany — ak, han havde haabet paa at faa et Brev fra dem — for to Dage siden havde det kunnet være her, men intet Kærlighedens Ord havde fundet Vej til „Elendighed“. Dette var tungt, og dog, han havde jo fortjent det. Men — ikke desto mindre følte han sig rigere end før. Han havde vundet en Skat, som var mere værd end Gode og Guld, end Ære og Livsstilling, ja, end Forældrekerlighed, han var bleven et Guds Barn, og dermed havde han faaet en Fred, som han aldrig tidligere havde kendt. Og nu kunde han uden Knurren tænke paa sine kunst Lemmer; thi af Vennen Adolf havde han lært, at det ikke er de raske Lemmer, som gør en Mand rask, men at Hjerte og Karakter er mere værd end Arme og Ben.

Saaledes laa nu Gustav i sin Seng, og jo mere han grundede, desto klarere syntes ham Guds underlige Veje.

Da, tys, Bjældeklang! Skulde det være Postbudet? Men han kom jo til Føds. Maaske var det dog anderledes om Vinteren. Naa, Gustav kunde ikke gaa ud imod ham, men han tændte Lyset; thi maaske han dog havde det langselfuldt ventede Brev med sig. Hvor længe varede det dog ikke! Endelig aabnedes Døren! Gustav kunde intet se, hvor meget han end stirrede, men han selv var klart belyst. Og da hørte han: „Min Søn, min Søn! — — —“ „Fader, Moder!“ lød det jublende fra hans Leber, og saa blev der stille i den lille Hytte.

Efter en halv Times Forløb kom Wendelins hjem. De vidste intet om Besøget; thi Postkuskene var kørt til det nærmeste Hus for at give Hestene Foder. Nogle Ord af Gustav gjorde dem bekendt med, at det var hans Forældre. Familien var stille og forlegen, ingen viste, hvad han skulde sige. Men Mor Wendelins Hjerte slog stærkere, da den fremmede Herre og Dame hjerteligt omfavnede Adolf og takkede ham for Sønnens Redning.

Da fandt Moderen Ord og sagde: „Ja han er et brødt Menneke, det siger alle.“ Men nu blev hun ogsaa takket for den trofaste Pleje; under

disse fra Hjertet kommende Ord forsvandt al Forlegenhed, og da Hr. Thiele kort efter bad om at faa Lysene tændt paa Træet, forlangte Gustav, at de alle skulde gaa ud, og han selv lovede at lukke Øjnene. — Nu aabnede Hr. Thiele hurtigt sin store Kuffert — o, hvilke smukke og nyttige Sager indeholdt den ikke. Alt blev lagt paa Plads. Den store Kage fik Mor Wendelin, og desuden fik hun saa meget andet, at hun havde Mad nok til efter Nytaar til alle Huseis Beboere. Saa tændte Fru Thiele Lyset paa Krybben, Hr. Thiele tændte dem paa Grantræet, og derpaa aabnedes Døren. Børnene, der var blendede af Glansen, blev staaende stille, Adolf gjorde Ende paa Forlegheden, idet han sagde:

„Skal vi ikke synge en Julesalme?“ og derpaa frimodigt istemte Luthers dejlige Salme:

Det kimer nu til Julefest,
Det kimer for den høje Gæst,
Som steg til lave Hytter ned
Med Nytaarsgaver, Fryd og Fred.

O kommer med til Davids By,
Hvor Engle sjunge under Sky;
O ganger med paa Marken ud,
Hvor Hyrder høre nyt fra Gud!

Og lad os gaa med stille Sind
Som Hyrderne til Barnet ind,
Med Glædestærre takke Gud
For Miskundhed og Naadefuldt —

O Jesus, Verden vid og lang,
Til Vugge var dig dog for trang,
For ringe, om med Guld tilredt
Og perlestykket, silkebredt.

Men Verdens Ære, Magt og Guld
For dig er ikkun Støv og Muld;
I Krybben lagt, i Klude svøbt,
Et himmelsk Liv du mig har købt.

Velan, min Sjæl, saa vær nu glad,
Og hold din Jul i Davids Stad,
Ja pris din Gud i allen Stund
Med blig Sang af Hjertens Grund.

Ja, sjunge hver, som sjunge kan!
Nu tændtes Lys i Skyggers Land,
Og ret som Midnatshaven gol,
Blev Jakobs Stjerne til en Sol!

Nu kom han, Patriarkers Haab,
Med Flammecord og Himmeldaab;
Og Barnet tyder nu i Vang,
Hvad David dunkelt saa og sang.

Kom, Jesus, vær vor Hyttegæst,
Hold selv i os din Julefest,
Da skal med Davidsharpens Klang
Dig takke højt vor Nytaarssang!

Alle Børnene, Husmoderen og Gustav sang med, og tilsidst kunde Hr. og Fru Thiele heller ikke tie, og det var da, som om de alle var een Familie, eet Hjerte og een Sjæl, og det blev en Glædestund for dem alle, næsten mest for Adolf, der var til Mode, som om han havde faaet baade Himmel og Jord i Eje. Den ellers saa alvorlige unge Mand dansede næsten omkring Juletræet, og havde han haft Arme, havde han trykket den ene efter den anden til sit varme Hjerte. Ja, alle var lykkelige, men han var dog den lykkeligste af dem alle.

Da bankede det paa Døren. Hvem kan dog komme her saa sent? Postbudet træder ind, han stirrer blandet og forundret ind i den lyse Stue — noget lignende har han aldrig set, og han synes at være i et Eventyrige.

Endelig kommer han til sig selv. „Inden jeg vender tilbage, skal jeg aflevere dette Brev, som Postmesteren har givet mig til Besørgelse.“

„Et Brev! Til hvem?“

„Til Hr. Adolf Wendelin. — Udskriften er tydelig nok.“

Adolf blev forskrækket. „Til mig?“

Hr. Thiele tog Brevet, og efter et stumt Spørgsmaal brød han Seglet og holdt Brevet op for Adolfs Øjne. Denne læste og læste det endnu engang.

„Nej, nu har jeg aldrig kendt noget lignende!“ udbrød han.

„Hvad er det?“ raabte man fra alle Sider. Da Adolf tav, greb Gustav Brevet og udbrød straalende glad: „Hør! Kejseren har skænket Adolf en aarlig livsvarig Pension paa 300 Kr. O, Adolf, gamle Dreng, glæd dig, det kan du nok trænge til, og jeg ved, at Kejseren under dig det godt. Hvor skønt, at du netop i Aften faar Bud derom.“

Den unge Wendelin var endnu helt bestyrtet. Endelig sagde han: „Aa, jeg har altid tænkt, at han gerne kunde have købt blot et Billede af mig. Hvorledes skal jeg kunne takke ham derfor?“

„Kejseren har ikke kunnet give det til nogen værdigere,“ sagde Hr. Thiele, „og det maa være ham en Glæde at kunne gøre det.“

Moderen betragtede sin Søn med endnu større Stolthed. Kejseren havde virkelig lagt Mærke til ham — han maatte jo have gjort et godt Indtryk paa Majestæten, mente hun. Men Adolf sagde: „Hvad mig selv angaar, kan jeg vel fortjene mit Brød, men jeg glæder mig for Børnenes Skyld. O, hvor skal jeg dog kunne takke Gud og Mennesker nok. De mener mig det alle saa godt.“

Han tav; men i hans Hjerte lød uafbrudt Ordet: „Jeg er ikke værd al den Barmhjertighed, der er bleven mig til Del.“

Var de nu komme i den kolde Vinternat, de Engle med Lillier og Røser, han engang havde drømt om?

Julefest, Julelys, Juleglans forgaar, men det, som saas i den Tid, skal nok bære Frugt. Thieles vilde ikke skilles fra deres Søn og kun ugerne fra Adolf Wendelin. Gustav maatte blive her, ogsaa da han forlod sin Seng; thi her har han fundet Arbejde, og desuden mener Lægen, at han har godt af den sunde Alpeluft. Men hans Forældre mærker, at Luften ogsaa gør dem godt — ikke alene AlpeLuften, men ogsaa den Luft, som kommer fra de Bjerge, hvorfra Hjælpen kommer. Nader Thiele sælger sin Forretning — han har længe længtes efter Ro — og køber sig et lille Hus ved Badestedet. Støttet til to Krykker betragter Gustav det og fortsætter med Flid sit Arbejde. Adolf er som Barn i Huset — to Gange om Ugen kommer han for at faa Undervisning af en Landskabsmaler. Fremmede, som siden besøger dette Stykke Verden, kan nu købe Billeder fra Bjerg og Dal, tegnede af Adolfs Fod. Sine Kejserpenge har han afstaaet til Moderen, og en af hans Søstre har Fru Thiele helt taget til sig. Alle er paa den Vej, som fører til det evige Liv, og foran dem alle gaar den fattige, rige Krøbling fra Alperne, Adolf Wendelin.

Ende.

CHRISTMAS BOOKS.

Ideal Gift Books for Lutheran Sunday-School Scholars and Young People.

These volumes constitute juvenile literature of the very best kind and will make appropriate Christmas gifts for Sunday-school scholars.

LEDA SERIES

(64 Page Stories)

Leda. By Mrs. B. Clark. The story of a girl who lived in a tomb near the city of Rome. A vivid portrayal of life in sunny Italy.

Under the Stars and Stripes. By Mrs. B. Clark. A ragmuffin Italian boy picked up by a big-hearted American family and brought to this country where he becomes intensely interested in America and its institutions.

His First Thanksgiving. By W. E. Schuette. In the last mentioned story the author shows boys and girls that the road to success is honesty, diligence and perseverance. Per Copy, \$0.25

GERTRUDE SERIES

(96 Page Stories)

The Angel of the Swamp. By G. W. Lose. The leading character in this story was a foster child who gave her life to service among the poor. She fell heir to a large estate, was for a time tricked out of it by a crafty priest; placed in a nunnery from which she escaped, she again obtained possession of her estate and devoted it to the service of the poor.

Genevieve. By Christian Schmidt. Genevieve was the amiable daughter of a duke, was married to a count, was condemned to death on false accusation, but was set free by her executioners in a great forest where under oath she and her little son were compelled to remain for seven years, until accidentally found again by a count. A most touching story. Per Copy, \$0.30

EDDINGTON SERIES

(128 Page Stories)

Eddington Place. By G. W. Lose. Eddington Place was the scene of a Christmas event in which Arthur, though away at a sanatorium, was the chief figure. Everything was planned and carried out according to his instructions; he himself came home for the event but it was his last Christmas on earth.

Two Orphans. By Graetz-Clark. A touching story of the trials and triumphs of two orphan girls. Per Copy, \$0.35

GETTMOR SERIES

(192 Page Stories)

Tom Gettmor. By W. E. Schuette. Tom Gettmor was a lad of quality and push who fought off handicaps, made friends, narrowly escaped going to jail, stood at the edge of a consumptive's grave, but in the end built up the best reputation and biggest mercantile house in Birdstown. Per Copy, \$0.45

DAN. LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.